

внушаваха радостни надежди за голѣмото бъдеще на артиста.

Преди да бѣде въ Народния театъръ, Б. Андреевъ прекара нѣколко години на провинциална сцена. И тази сцена не го пощади : той не мина презъ нея безъ да понесе пагубното ѳ влияние, което артистътъ съзнаваше и затова усилено полагаше грижи да се отърси отъ него.

При нашитѣ тежки условия за изкуството провинциалниятъ театъръ живѣе при изключителни неудобства за творческа работа. Ясно е, че самата сцена и актьорската игра на тая сцена носятъ следъ себе си антихудожествени качества и съ това връщатъ родното театрално изкуство много години назадъ.

Провинциалната игра е значително скучна, бледна, претрупана съ банални условности, бедна откъмъ правда, простота, искреностъ, вѣрни преживѣвания, творческо въображение и пр. На тази сцена сж узаконени едни и сжщи жестове, мимики, гласово приспособяване, дадени сж щампи на роли на наивки, любовници, майки, бащи, комични роли и т. н. Артиститѣ изнасятъ ролитѣ си по предварително установени пѣтища и стари упадѣчни